

Bizim İçin Dua Eden MELEKLER

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

Bizim İçin Dua Eden MELEKLER

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

**ANKARA
2016**

Bizim İçin Dua Eden MELEKLER

Diyanet İşleri Başkanlığı
Yayınları: 758

Çocuk Kitapları: 196

Genel Yayın Yönetmeni: Dr. Yüksel Salman

Yazan: Elif Arslan

Resimleyen: Osman Turhan

Koordinasyon: Dr. Ömer Menekşe

Editör: Elif Arslan

Yayın Danışmanı: Mehmet Erdoğan

Grafik Tasarım: Lokomotif C.A.

www.lokomotif.net

Baskı: Salmat Basım

Tel: (0312) 341 10 24

Din İşleri Yüksek Kurulu Kararı

31.05.2007 / 49

© Diyanet İşleri Başkanlığı

2016-06-Y-0003-761

ISBN 978-975-19-4467-2

3. Baskı, 2016

İletişim

Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü

Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı

Üniversiteler Mah. Dumlupınar

Bulv. No: 147/A

Çankaya / ANKARA

Tel: (0312) 295 72 93/94

Faks: (0 312) 284 72 88

e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış

Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü

Tel: (0312) 295 71 53/56

Faks: (0312) 285 18 54

e-posta: dosim@diyanet.gov.tr

Bizim İçin Dua Eden MELEKLER

Yazan: ELİF ARSLAN

Resimleyen: OSMAN TURHAN

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

**ANKARA
2016**

İÇİNDEKİLER

BİZİM İÇİN DUA EDEN MELEKLER

İçimizdeki İyilik Sesi	09
Onlar Hep Yanımızda	15
Mahallenin Melek Kardeşleri	23
Mesaj Getiren Melek	28
Kim Yapıyor?	39
Melekleri Seviyorum	42

İçimizdeki İyilik Sesi

Pencereden gelen güneş ışığı, mışıl mışıl uyuyan Fatma'yı uyandırmaya yetmemişti. Kim bilir, belki uyanmıştı da annesinin sıcacık sesi ve yumuşacık dokunuşuyla gözlerini açmak istiyordu. Az sonra annesi, küçük kızın odasına girdi, yatağının bir köşesine ilişti. Kızının saçlarını okşamaya başladı. Fatma, gözlerini açmadı ama yatağında hafifçe kıpırdadı. Yüzündeki memnuniyet ifadesi annesinin gözünden kaçmadı. Annesinin:

— Sabah oldu meleğim, sözleriyle de gözlerini açtı. Böyle güzel bir şekilde uyandırılmaktan çok mutlu olmuştu.

Her sabah uykusu açılana kadar, annesiyle sohbet etmeyi severdi. Ya gece gördüğü rüyayı anlatır, ya annesini şaşırtacak sorular sorar veya arkadaşlarıyla yaptıklarından bahse-derdi. Bu sabahsa muzipliği üzerindeydi:

— Anneciğim, adımı unuttun galiba, dedi.

Annesi şaşkınlıkla:

— Nereden çıkardın bunu yavrum, dedi.

— Bana meleğim dedin. Benim adım Melek değil ki...

Annesi gülmeye başlamıştı.

— Yine gldrdn beni. Sana meleğim diyorum, nkn sen melekler kadar saf ve temizsin. Sana meleğim diyorum, nkn hep böyle iyi ve iyiliksever kalacağına inanıyorum.

Küçük kızın mutluluğu daha da artmıştı. Uykusu iyice açılmıştı. Tam bir şeyler daha söyleyecekti ki annesi:

— Bir şey söyleyeceksin, ama şimdi de ablanı uyandırmam gerekiyor. İstersen kahvaltını yaparken konuşalım. Yoksa okula geç kalacaksınız, dedi.

Fatma aceleyle yatağından kalktı. Elini yüzünü yıkayıp önlüğünü giyinirken aklında hep melekler vardı. Elini yüzünü yıkayıp temiz olmasını söyleyen içindeki ses meleklerin sesi olmalıydı. Dün okula giderken karşıdan karşıya geçmeye çalışan yaşlı bir teyze görmüştü. Ona yardım etmesi gerektiğini kulağına fısıldayan da melekti galiba. Zaten o fısıltıya kulak verip teyzeye yardım etmişti. Çevresindeki insanları mutlu ettiği zaman içinden geçen “İyi bir iş yaptın.” sözünü de bir melek söylüyor olmalıydı. Geçen yıl Ramazan ayında ilk oruç tuttuğunda sevindiği gibi melekler de sevinmiş miydi acaba? Her yerin karla kaplı olduğu bir kış gününde, odasının penceresinden dışarıyı seyrettiğini hatırladı. Her şey karlar altında kalmıştı. Birden pek çok şey gibi serçelerin yiyeceklerinin de karlar altında kaldığını düşünmüştü.

O zaman aklına aç kalan küçücük serçeleri getiren de melek olmalıydı. Hemen mutfaktan biraz ekme almış, bunları ufalayıp balkona koymuştu. Karlar eriyinceye kadar da bunu yapmaya devam etmişti.

Bunları düşünerek kahvaltı sofrasına oturdu. Yemeğe başlamadan önce besmele çekti ve sevinçle bağırdı:

— Bunu da melekler hatırlattı.

Annesi ne olduğunu anlamaya çalışırken:

“Anneciğim, ğretmenimiz söylemişti: İçimizden iyiliğe, doğruya çağıran bir ses duyarsak, o meleğin sesiymiş.”

Daha söyleyecekleri vardı ama birden aklına öğretmeninin verdiği dev geldi. Ödevini yapmayı unutmuştu. Bütün neşesi katı. Ne yapacağını düşünürken aklına bir fikir geldi. Okula gitmeyecek, ertesini gün de öğretmenine hasta olduğu için gelemediğini söyleyecekti. Bir an soruna çözüm bulduğunu düşündüğü için rahatladı. Annesi ve ablası Ayşe ne olduğunu sorduğunda aklından geçenleri söylemek istemedi. Aslında bulduğu çözümün doğru bir çözüm olmadığını biliyordu. “Bunları aklıma getiren, yalan söyleyerek sorumluluktan kurtulmamı düşündüren, şeytan olmalı. Galiba ben annemin söylediği kadar iyi biri değilim. Aklıma ne kötü şeyler geliyor.” diye düşündü ve ağlamaya başladı. Annesinin kendisine sarılıp:

— Ne oldu meleğim, niçin ağlıyorsun, sözleri üzerine üzüntüsü bir kat daha arttı.

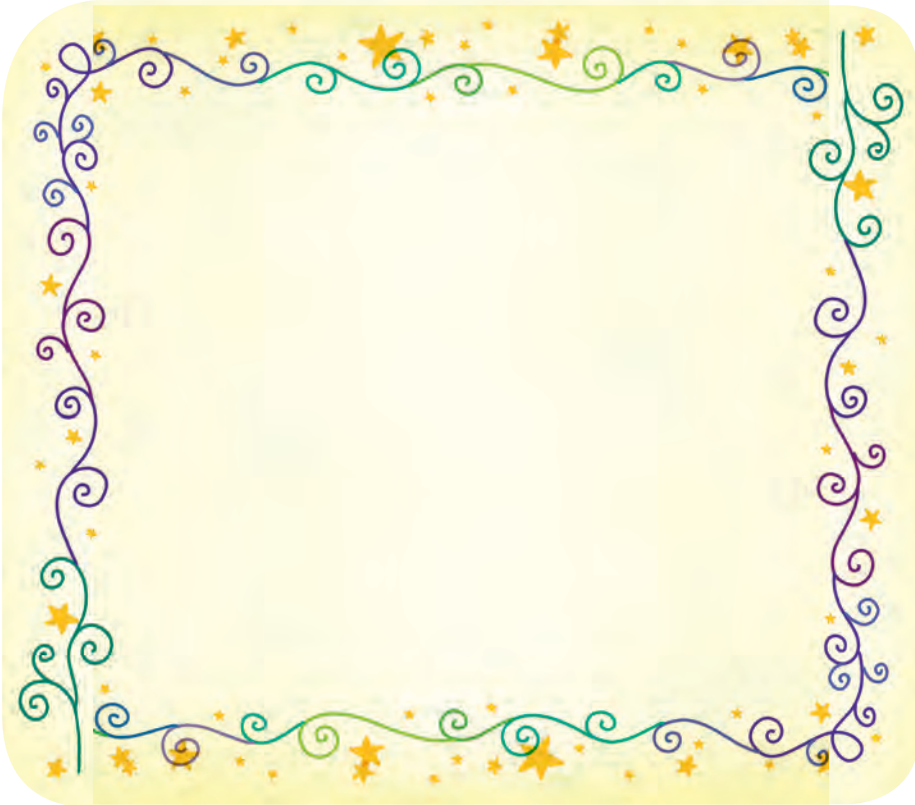
— Bana meleğim deme, dedi ve az önce aklından geçenleri annesine anlattı.

Annesi gözlerinin içine bakarak konuştu:

— Yavrum her insan, içinde iyiliğe, doğruya, güzelliğe çağıran ses duyar. Bunun yanında kötülüğe çağıran, haksızlığa teşvik eden ses de duyar. İyiliğe çağıran meleğin sesidir. Kötülüğe çağıran şeytanın sesidir. Sen, aklına gelen yanlış içten rahatsız oldun. O için yanlışlığını yüreğine fısıldayan meleğin sesine kulak verdin. Böylece o işi yapmamaya karar

verdin. Yapabilirdin de. Önemli olan hata yaptığımızda pişman olmamız ve bir daha yapmamak için çalışmamızdır. Bu da bizim iyi bir insan olduğumuzu gösterir. İçimizde iyiliğe, doğruluğa çağıran sesi duyduğumuz için Allah'a şükrederim. Hadi benim meleğim, okula geç kalmayın, yolunuz açık olsun, Allah'a emanet olun...

Sevgili çocuklar, Haydi siz de meleklerin size hatırlattığını düşündüğünüz davranışlarınızı aşağıya yazın:

Onlar Hep Yanımızda

Ayşe ve Fatma'nın annesi, evden çıkan herkesi "Allah'a emanet ol." diyerek uğurlardı.

Bu sabah da Ayşe ile Fatma'yı okula uğurlarken:

— Allah'a emanet olun yavrum, dedi ve yanaklarından öptü. Çocuklar da annelerine sarıldılar, evden çıktılar.

Fatma Ayşe'ye sordu:

— "Allah'a emanet olun." ne demek abla?

— Biz okula gitmek için evden çıkıyoruz ya, o andan itibaren annem artık yanımızda olmuyor...

— Evet, artık akşam eve dönene kadar birbirimizi görmüyoruz.

— İşte annem gidip gelene kadar bizi Allah'a emanet ediyor.

— Nasıl yani?

— Bence annem "Allah'a emanet olun." diyerek Allah'a dua ediyor. Yani "Allah'ım yavrularımı ben akşama kadar göremeyeceğim. Ama sen her zaman görür, duyarsın. Yavrularımı sen koru." diye dua etmiş oluyor.

— Ayrıca bize de güzel bir söz söylemiş oluyor. Bizi mutlu ediyor. Ne kadar düşünceli bizim annemiz.

Bu konuşmalar üzerine Ayşe “Allah bizi nasıl koruyor acaba?” diye kendi kendine sordu. Sonra da sesli düşünmeye başladı.

— Allah’ın her şeye gücü yeter.

Okula varmalarına da az kalmıştı. Yol üzerindeki parkta yem arayan küçük serçeleri fark ettiler.

Fatma her zaman bu serçeleri tutup sevmek isterdi. Fakat bir türlü tutamazdı. Çünkü minik serçeler korkar ve çabucak kaçardı. Hâlbuki Fatma sadece sevmek istiyordu. Yine bir serçeyi tutmaya çalıştı, yine aynı şey oldu. Serçecik pırrr diye uçarak kaçıverdi. Allah, kendisini koruması için bu küçük serçeye kaçmayı öğretmiş demek ki...

Az sonra okulun bahçesindeydiler. Erken gelen arkadaşları bahçede oyun oynamaya başlamıştı bile. Ayşe’nin gözleri kendi arkadaşlarını aradı. Biraz sonra çok sevdiği iki arkadaşını, Yasemin ile Emel’i gördü. Bahçenin bir kenarında oturmuş, heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı. Koşarak yanlarına gitti.

— Günaydın, dedi.

Heyecanla konuşan iki arkadaş da günaydın dedikten sonra Yasemin, konuştuklarını Ayşe'ye de anlatmaya başladı:

— Sabahleyin evden çıkıyordum. Annemle küçük kardeşim beni uğurluyordu. Sonra kardeşim birden “ben de seninle geleceğim” diye ağlamaya başladı. Bana yetişmek için koşarken merdivenlerden yuvarlandı. Ben tutmaya çalıştım, bu sefer ikimiz birden kendimizi en son merdivende bulduk.

Ayşe, arkadaşının anlattıklarına çok üzüldü:

— Geçmiş olsun. Senin bir şeyin yok gibi görünüyor. Ya kardeşin nasıl, diye sordu.

— Kardeşim de iyi. O kadar yüksekten düşmesine rağmen hiçbir şey olmadı. Annem “Allah korudu.” diyor.

Arkadaşları Yasemin:

— Biliyor musunuz, Allah melekleri aracılığıyla bizleri koruyor. Allah'ın bizleri korumak için görevlendirdiği melekler var. Bu yüzden ben karanlıktan korkmuyorum. Çünkü hiçbir zaman yalnız olmadığımı biliyorum. Allah beni her zaman görüyor. Beni korumakla görevli melekler de hep yanımda. Ne kadar iyi değil mi?

— Sadece senin yanında mı var? Hepimizin yanında bizi koruyan melekler var.

Fatma'nın bu tepkisi hepsini güldürdü.

— Merak etme Fatmacığım, Allah'ın melekleri hepimize yetişir, dedi. Çünkü Allah'ın her şeye gücü yeter. Onun için zor veya imkânsız yoktur.

Onlar konuşurken içeri giriş zili çaldı. Bütün ğrenciler okulun bahçesinde kendi sınıflarına ayrılan yerlere koştular. Törenden sonra okulun müdürü kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında hafta sonu tatilinde okulun sınıf camlarından iki tanesinin kırıldığını söyledi. Bu haber bütün öğrencileri üzdü. Çünkü okulun imknlarıyla o camı yeniden taktırmanın çok zor olduğunu biliyorlardı. Herkes sessizce sınıfına girdi. Öğrenciler kendi aralarında konuşmaya başladılar:

- Camı kıran kişi “ben kırdım” demez herhlde.
- Çünkü kızarlar.
- Bence kızsalar da söylemesi gerekir.
- Ya camı taktıracak parası yoksa nasıl söylesin.
- Olsun, yine de söylemeli. Hem söylemese de kimin yaptığını Allah biliyor. Bizim her yaptığımızı da kaydeden melekler var.

— Melekler gelip söylemez ki... Kim bilecek?

— Allah biliyor ya, yetmez mi?

— Bence herkes hata yapabilir. Yaptığımızı gizleyerek bir hata daha yapmış oluruz. Belki söyleyene kadar çok zor gelebilir, ama söyledikten sonra rahatlarız.

Fatma yine heyecanla söze atıldı:

— Hem o zaman melekler, bizim doğruyu söylediğimizi yazarlar.

— Hatasının üzerine bir başka hata eklemeydi, yazarlar. Doğruyu söyledi cesur çocuk yazarlar, değil mi?

O zamana kadar konuşmalara hiç katılmayan Fatih birden atıldı:

— Belki yanlışlıkla kırmıştır. Kim okulun camını bilerek kırmak ister ki?

Fatma'nın sınıf arkadaşı Kemal cevap verdi:

— Elbette yanlışlıkla kırmıştır, ama kırdığını saklarsa asıl hatayı yapmış olur. Çünkü o kırdığını söyleyene kadar bütün arkadaşları şüphe altında olacak. Bu da arkadaşlarına haksızlık olur, değil mi? Şimdi kimin kırdığı belli değil. Hepimiz şüpheli durumdayız.

Yapılan ilk dersten sonraki teneffüste Fatih, müdürün odasında:

— Camı ben kırdım öğretmenim, dedi. Yılların öğretmeni Ali Bey, bu itirafa şaşırılmıştı. Fatih de kendisine verilecek cezaı sessizce bekliyordu.

— Camı kırdığını gören oldu mu, diye sordu Ali öğretmen.

— Evet öğretmenim, dedi Fatih. Camı kırdığımı Allah gördü. Melekler de gördüler ve kaydettiler. Üstelik yanlışlıkla kırdığımı da kaydetmişlerdir. Çünkü bilerek yapmadım. Pazar günü arkadaşlarımla okulun bahçesinde top oynamak için buluşacaktık. Ben hepsinden önce geldim. Onlar gelene kadar biraz şut çalışması yapıyordum. Topa hızlıca vurunca cama geldi ve cam kırıldı. Arkadaşlarım geldiğinde onlara da söyleyemedim. Çünkü çok korkmuştum. Bu duyulursa kim bilir bana ne ceza verirler diye düşündüm. Hiç kimseye söylememeye karar vermiştim. Nasıl olsa gören olmadı, diye düşünmüştüm. Ancak bu sabah arkadaşlarımla konuşurken böyle olmadığını fark ettim.

Müdür Ali Bey'in gözleri dolmuştu. Fatih'e ceza vermeyi zaten düşünmemiştir, ama camın parasını da ona ödetmemeye karar verdi.

— Sen çok cesur bir çocuksun Fatih. Biliyor musun, melekler senin doğru sözlü bir çocuk olduğunu da yazdılar. İşte yaptığın her güzel iş böyle yazılıyor, dedi. Fatih'in başını okşadı.

— Haydi şimdi doğruca sınıfına. Bu konuşmamızı arkadaşlarına anlatmana gerek yok. Aramızda kalsın, dedi.

Ali öğretmen Fatih'in daha fazla üzülmesini istememiştir. Ertesi sabah törenden sonra:

— Sevgili çocuklarım, okulumuzun kırılan camı için artık üzülmeye gerek yok. Çünkü camımızı taktırmak isteyen bir hayırsever var. Camı kimin kırdığına gelince, kim olduğunu ben biliyorum. Ama gelip kendisi söylemeseydi kesinlikle bilemezdim. Adını size söylemeyeceğim, ama gelin hep birlikte bu cesur ve doğru sözlü arkadaşımızı alkışlayalım. Okulun bahçesi alkış sesleriyle inledi.

Sınıflarına doğru yürürken Fatih yanındaki arkadaşlarına şöyle söylüyordu:

— İyi ki iyi ve kötü yaptığımız her işi kaydeden melekler var. Bunu bildiğimiz için davranışlarımıza dikkat ediyoruz. Hata yaptığımız zaman da düzeltmek için uğraşıyoruz.

Mahallenin Melek Kardeşleri

Ayşe'lerin oturduğu mahallede adları Cebrail, İsrail ve Mikail olan üç kardeş vardı. İsimlerinin birer melek ismi olduğunu bütün arkadaşları bilirdi. Bu yüzden de onlara bazen “melek kardeşler” derlerdi.

Onlara “melek kardeşler” denmesi Fatma'nın ilgisini çekiyordu. Bir gün ablasına:

— Onlar melek mi abla, diye sordu. Ayşe, kardeşinin, “melek”in ne demek olduğunu bilmemesine şaşırılmıştı ama yine de cevap verdi:

— Hayır, onlar da senin benim gibi birer insan.

— O zaman niçin onlara “melek kardeşler” diyorsunuz?

— İsimleri melek ismi de ondan.

— Melek nedir abla?

— Melekler, Allah'ın bizim göremediğimiz varlıklarıdır. Allah'ın emirlerini aynen yerine getirir, ona kulluk ederler.

Fatma'nın soruları bitmek bilmiyordu:

— Abla, melekler neye benzer?

Ne cevap vereceğini bilememişti, düşünmeye başladı. Gerçi gördüğü bazı resimlerde kanatlı birer çocuk gibi çizilmişti melekler. Ancak annesi ona meleklerin böyle olmadığını

söylemişti. Sonunda hatırladı. Geçen yaz gittiği Kur'an Kursunda hocası, meleklerin nurdan yaratılmış varlıklar olduğunu söylemişti. Düşündükçe Kur'an Kursunda öğrendikleri birer birer aklına gelmeye başlamıştı. Çok mutlu oldu. Dondurmadan yapılmış bir ev görmüş gibi sevinçliydi. Nasıl sevinmesin? Geçen yaz gittiği kursta öğrendiklerini unutmadığını fark etmişti. Üstelik de kardeşi ona sorduğunda, "Ben bilmiyorum, anneme sor." demek zorunda kalmamıştı. O, bunları aklından geçirirken kardeşi sabırsızlanıp tekrar sordu:

— Abla, hadi anlat, melekler nasıldır?

Ayşe de hatırladıklarını merakla kendisini dinleyen kardeşi-ne anlatmaya başladı:

— Melekler nurdan yaratılmış varlıklardır. Erkek ve dişilikleri yoktur. Devamlı olarak Allah'a kulluk ederler. Günah işlemezler. Yemezler, içmezler, uyumazlar.

Kardeşi dayanamayıp sordu:

— Acıkınca, susayınca, uykuları gelince ne yaparlar peki?

Bu sırada yanlarına gelen arkadaşları, Fatma'nın bu sorusuna gülmeye başladılar. O kadar merak ettiği bir soruya herkesin gülmesinden Fatma üzölmüş ve utanmıştı. Ayşe bunu fark etmekte gecikmedi.

— Aferin sana Fatma. Bak, kimsenin aklına gelmeyen soruyu nasıl da akıl edip sordun? Biz insanlar uzun süre uyumadığımız, aç ve susuz kaldığımız zaman dayanamayız. Çünkü Allah bizi böyle yaratmıştır. Oysa melekler, yeme, içme ve uyuma gibi özelliklerden uzaktır ve böyle ihtiyaçları yoktur.

Fatma mutlu olmuştu. Çünkü hem sorusunun cevabını almış hem de ablası kendisini övmüştü. Ancak yine ablasına biraz çekinerek bakıyordu. Hâlâ soracağı bir şeyler vardı besbelli. Acaba soracaklarına yine mi güleceklerdi.

— Ne var yumurcak, dedi Ayşe.

— Hiiiç, dedi.

— Söyle, söyle, var bir şey.

Önce gözlerini kocaman açtı, sonra masumca süzerek:

— Meleklerin de mi isimleri var, dedi. Ardından gözlerini bir çırpıda herkesin üzerinde gezdirdi. Kimse gülmüyordu. Rahatladı.

Arkadaşları Esra:

— Tabii ki var, dedi. Fakat biz sadece Kur'an-ı Kerim'de adı geçenlerin isimlerini biliyoruz. Meselâ "melek kardeşler" in isimleri. Onların isimleri Kur'an-ı Kerim'de geçiyor...

Küçük kızın sorduğu birkaç soruyla açılan konu sokaktaki bütün çocukları içine çekmişti. Artık herkes bildiklerini heyecanla anlatıyordu. Ancak vakit de epeyce geç olmuştu. Evlerine gitmeleri gerekiyordu. Biraz daha kalalım diye düşünüldüler. İçlerinden biri:

— Geç gidersek anne ve babalarımız bizi merak eder, dedi.

Diğerleri de ona hak verdiler. Evlerine gitmek üzere dağıldılar. Fatma son sözü söyledi:

— Geç gidersek anne ve babamız merak eder ve üzülür. Yaptığımız her işi yazan melekler de “Fatma bugün anne ve babasını üzdü.” diye yazarlar. Şimdi biz zamanında gittiğimiz için anne ve babamız meraklanıp üzülmeyecek. Bir de eve vardığımızda yanaklarına bir öpücük kondurduk mu melekler bizim için ne güzel şeyler yazar kim bilir...

KULAĞIMIZA KÜPE OLSUN

ŞÜPHESİZ RABBİN KATINDAKİ (MELEK)LERONA İBADET ETMEKTEN BÜYÜKLENMEZLER. ONU TESPIH EDERLER VE YALNIZ ONA SECDE EDERLER. (ARÂF SURESİ, 206. AYET)

Mesaj Getiren Melek

Akşama kadar sokakta oynadıkları bir günün sonunda, arkadaşlarına iyi akşamlar dileyerek evlerine geldiler. İkisi de yorgundu. Ellerini ve yüzlerini yıkamak için banyoya girdiler. Ayşe kardeşine:

— Sadece elimizi yüzümüzü yıkamak yerine abdest alalım, hem namazımızı da kılarız, dedi. Bu fikir Fatma'nın hoşuna gitti. Hem tertemiz olup ferahlayacaklar, hem de abdestli olacaklardı. Euzu besmele çekip abdest aldılar. Birbirlerine biraz su atarak şakalaşmayı da unutmadılar. Banyodan tam çıktıkları sırada zil çaldı. Kapıyı açtılar. Gelen, arkadaşları Cebrail'di. İkisi de şaşırıldı. Daha az önce ayrılmışlardı. Cebrail niçin gelmiş olabilirdi. Onların şaşkınlığını gören Cebrail, durumu açıkladı:

— Sizden ayrıldıktan hemen sonra öğretmenimizle karşılaştım Ayşe. Sana çok selâm söyledi. Yaz tatilinde kitap okumayı ihmal etmesin, dedi. Ben de unutmaktan korktuğum için hemen gelip söylemek istedim. Hem zaten evinizden çok uzakta da değildim.

İki kız kardeş Cebrail'i eve davet ettiler ama o:

— Akşam oldu, beni de evden merak ederler, dedi ve iyi akşamlar dileyerek gitti.

Ayşe çok mutlu olmuştu. Hem öğretmeninin selâmını duymak, hem de arkadaşının bu ince düşüncesi onu çok sevindirmişti. Fatma da onun gibi düşünüyordu:

— Cebrail ne kadar da düşünceli, değil mi abla, dedi.

— Evet, üstelik de doğru sözlü. Annesiyle babası onun adını boşuna Cebrail koymamışlar.

Fatma, Ayşe'nin bu benzetmesine bir anlam veremedi. Şaşkın şaşkın Ayşe'nin yüzüne baktı. Kardeşinin bir şey anlamadığını fark eden Ayşe, açıkladı:

— Canım bilmiyor musun? Cebrail, Allah'a en yakın olan meleğin adıdır. Niçin bu kadar şaşırıdın?

— Biliyorum ama bunun konumuzla alâkasını anlayamadım.

— Alâkası şu: Arkadaşımız Cebrail de melek gibi iyi ve iyilik-sever de ondan böyle söyledim.

Fatma ablasıyla uğraşmaya niyetli görünüyordu:

— Peki ablacığım, bildiğin meleklerin isimlerini söyle o zaman.

— Söylerim tabii: Dört büyük melek vardır: Cebrail, İsrail, Mikail. Dördüncüsü neydi, hatırlayamadım.

— Seni kopyacı. Sen bizim melek kardeşlerin isimlerini biliyorsun sadece. Diğer melekleri biliyorsun.

— Hayır, hayır. Biliyorum ama Şu anda aklıma gelmedi. Dur biraz dŐşüneyim: Tamam, hatırladım. Yaptığımız bütün iyi ve kötü işleri yazan melekler var.

— Evet ama dört büyük melekten birinin adını söylemedin. Önce onu söyle bakalım.

— Tamam Şimdi hatırladım: Dört büyük meleğin dördüncüsü Azrail'dir.

Onlar böyle konuşurken yanlarına anneleri geldi:

— Hoş gelmiş benim melek kızlarım, dedi gülümseyerek.

Annelerinin, konuşmalarını duyduğunu anlayan kızlar da gü-lüştüler.

Anneleri devam etti:

— Meleklerim ne zaman bana selâm verecek diye beklerken dayanamadım. Baktım sözünüzün biteceği yok. Konuşmanızı bölmüş gibi oldum, ama hadi gelin hem sofrayı hazırlayalım, hem de sohbeta beraber devam edelim, dedi.

İki kız kardeş annelerine sarılarak her türlü sevimliliği yaptılar.

— Namazımızı kılıp hemen gelelim anneciğim, dediler.

Namazlarını kılıp mutfağa gittiklerinde anneleri sofrayı hazırlamaya başlamıştı bile. Hemen yardım etmeye başladılar. Bir taraftan annelerine yardım ediyorlardı. Ancak ikisinin de akılı hâlâ az önceki konuşmadaydı.

Yemeklerini neşe içinde yediler. Ayşe hemen odasına geçmek istedi. Annesine "Ellerine sağlık anneciğim." dedi. Sofrayı toplamasına yardım etti. Sonra koşarak odasına geçti. Geçen yıl ba-

basının aldığı kitap setini eline aldı. Bu kitapta bir Müslümanın inanması gereken şeyler anlatılıyordu. Hemen meleklerle iman bölümünü açtı. Dört büyük melekten Cebrail ile ilgili yere geldi hızlıca. Cebrail'in görevi Allah'ın emirlerini peygamberlere iletmektir, bunu biliyordu. Peygamberimize Allah'ın emirlerini de o getirmişti. Demek ki Kur'an-ı Kerim'i Peygamberimize Cebrail getirmiş, diye düşündü. Kitapta bununla ilgili kısmı buldu. Okumaya başladı. Cebrail'in Allah'tan aldığı emirleri hiç değiştirmeden, olduğu gibi peygamberlere getirdiği yazıyordu. Onun sadece Allah'ın emriyle indiği yazıyordu. Zaten bütün melekler Allah'ın emirlerini aynen yerine getirirler. Cebrail de Allah'ın verdiği görevi yerine getiriyor, diye düşünürken Fatma odaya girdi. Ona okuduğu bir şeyi sordu:

— Söyle bakalım Fatma; Cebrail, Sevgili Peygamberimize vahyi nasıl getiriyordu?

— Allah'tan alıp getiriyordu işte, nasıl getirecek?

— Bilemedim. Cebrail, vahyi Peygamberimize değişik yollarla getiriyordu. Bazen melek görünümünde, bazen de insan kıyafetiyle geliyordu Peygamberimizin yanına. Hatta insan kıyafetiyle geldiğinde Peygamberimize İslâmiyet'le ilgili çeşitli sorular soruyordu. Peygamberimizin yanında bulunan arkadaşları da onu, dini öğrenmeye gelen bir kişi sanıyorlardı. Bu cevaptan sonra Fatma:

— Keşke biz de Peygamberimizi görebilsaydık, diye iç geçirerek odadan çıktı.

Ayşe kaldığı yerden kitabı okumaya devam etti. Cebrail'in Peygamberimize ilk vahyi getirmesinin anlatıldığı bölümü okuma-

ya başladı. Okudukça bilmediği şeyler öğreniyor, hem de duygulanıyordu.

Okuyabilmek, okuduğunu anlayabilmek ne güzel şey, diye düşündü. Gören gözleri, okuduğunu ve duyduğunu anlamasını sağlayan akli verdiği için Allah'a şükretti. Okumaya kaldığı yerden devam etti...

Ayşe elinde kitap, düşüncelere dalmışken birden kendini dağlık bir yerde buldu. Uyumadan önce okuduğu kitap elinde, bir kayanın üstünde oturuyordu. İki üç adım ötesinde bir mağara olduğunu fark etti. Ayağa kalktı, mağaraya doğru yöneldi:

— Hoş geldin Ayşe, diye bir ses duydu. Etrafına bakındı, kimseyi göremedi. Yine aynı sesi duydu. Gerçekten de etrafta hiç kimse yoktu. Çok şaşırdı, biraz da korktu.

— Konuşan benim, şu anda bana bakıyorsun, beni görüyorsun Ayşe, dedi aynı ses. Ayşe'nin baktığı tarafta ise mağaradan başka bir şey görünmüyordu.

— Seni göremiyorum, çık ortaya. Mağaranın içinde misin, diye sordu titrek bir sesle.

— Mağaranın içinde değilim, ben mağaranın kendisiyim, adım da Hira.

— Biri bana şaka yapıyor olmalı, lütfen kimsen ortaya çık.

— Hayır şaka yapmıyorum Ayşe. Lütfen biraz daha yaklaş, içeri gel. Ayşe biraz korkuyordu. Ama içinde oluşan merak duygusunu da yenemediği için mağaraya doğru iyice yaklaştı. Başını içeri uzattı, kimseyi göremedi.

Yine aynı ses:

— Lütfen korkma, gir içeri. Benim ilk misafirim sen değilsin,

Çok misafirim olur benim. Her yıl binlerce hacı gelir, beni ziyaret eder. Sen de gel lütfen, dedi.

— Niçin seni ziyarete geliyorlar? Onlarla da böyle konuŖuyor musun?

— Beni ziyarete geliyorlar, çünkü ben bundan asırlar önce çok kutlu bir misafiri ağırlıyordum. Müslümanlar da o kutlu misafirin hatırasına beni ziyaret eder.

— Hiçbir Ŗey anlamadım. Lütfen en baŖından anlatır mısın?

— Tabi anlatırım sevgili AyŖe. Biliyorsun burası Mekke Ŗehirindeki Nur dağıdır. Ben de bu dağdaki bir mağarayım. Adımı sylemiŖtim, hatırlıyor musun?

— Evet, hatırlıyorum, Hira, değil mi?

— Evet AyŖeciđim, peki sen nereden geldin buraya, kiminle geldin?

— Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum doğrusu. En son meleklerle ilgili bir kitap okuyordum. Biraz uyumuŖum, uyanığımda kendimi burada buldum.

— Madem buradasın, sana kendi hikyemi anlatayım ister misin?

— Elbette isterim.

— Az önce bahsettiğim kutlu misafir Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed'di (s.a.s.). Peygamberimizin yaŖadıđı dönemde insanlar gerçek Allah'ı unutmuydu, Tanrı diye taŖtan, odundan yaptıkları heykellere tapıyorlardı. Bu durum henüz kendisine peygamberlik görevi verilmemiŖ olan peygamberimizi çok üzüyordu. Bizi duymayan, anlamayan, bize bir fayda ve zararı olmayan heykelleri tanrı saymak çok yanlıŖtır, diyordu. Bizi duyan, iŖiten, bizi ve her Ŗeyi

yaratan bir yüce yaratıcının var olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden sık sık buraya geliyor, tek başına derin düşüncelere dalıyordu. Ben de onun gelişine alışmıştım, ama bir gelişinde çok farklı şeyler oldu. Ben şaşkınlıktan donakalmış bir şekilde olanları izliyordum:

— Ne oldu, çok merak ettim. Lütfen hemen anlatır mısın?

— Peygamberimiz yine düşüncelere dalmıştı. Ben de hayran hayran kendisine bakarken birden “Oku!” diye bir ses duydum. Sonradan anladım ki gelen Cebrail imiş. Peygamber Efendimize yaklaşıp “Oku!” diyen de oymuş.

Peygamberimiz, “Ben okuma bilmem.” diye karşılık verdi. Melek Peygamberimizi kucakladı, iyice sıktı ve aynı sözü tekrarladı:

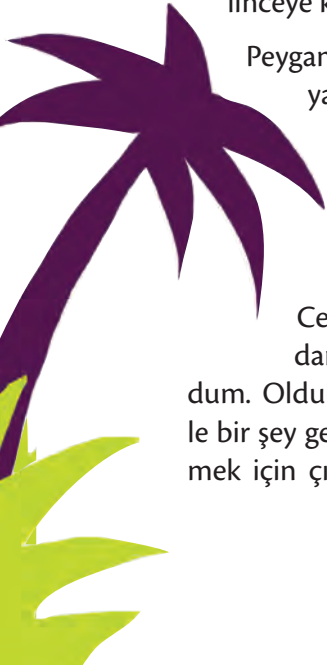
“Oku!” Peygamberimiz yine, “Ben okuma bilmem.” dedi.

Cebrail, Peygamber Efendimizi yine kucakladı ve gücü kesilinceye kadar onu sıktı. Yine “Oku!” diye tekrarladı.

Peygamberimizin okuma bilmediğini söylemesi bir işe yaramamıştı. Bu yüzden “Ne okuyayım?” diye sordu.

Bunun üzerine Cebrail, Kur’an-ı Kerim’in ilk ayetlerini okudu. Onun bu okuyuşu, beni hayran bıraktı.

Cebrail görevini yerine getirmişti. Ardından ortadan kayboldu. Sevgili Peygamberimizi görüyordum. Oldukça yorgun görünüyordu. İlk defa başına böyle bir şey geliyordu. İçinde korku ve endişe vardı. Evine gitmek için çıktı. Dağdan aşağı inerken de onu görebiliyor-

dum. O da ne? Cebrail bu sefer ufukta görünüyordu. Tatlı sesiyle Peygamberimize sesleniyordu. Peygamberimiz başını kaldırıncı onu gördü. İnsan kıyafetindeydi. Sanki bütün ufku kaplamıştı. Sevgili Peygamberimize “Ey Muhammed! Sen Allah’ın elçisisin, ben de Cebrail’im.” diyordu. Bu sözü de tekrarlıyordu. Cebrail, Peygamber Efendimizin korku ve endişe içinde olduğunu bildiğinden böyle yaparak onu yatıştırmak istiyordu. Gerçekten de onun bu inandırıcı sözleri Sevgili Peygamberimizi rahatlatmış, yatıştırmıştı.

Daha sonraları tam 23 yıl boyunca Cebrail, Sevgili Peygamberimize Allah’ın emriyle geldi. Her gelişinde Allah’ın insanlara bildirmek istediklerini ona anlattı. Her sene Ramazan ayında da Peygamberimiz Kur’an-ı Kerim’den gelen ayetleri Cebrail’e okurdu. Bu okuma işini bazen de gelip burada yaparlardı, ben de dinlerdim. İşte böyle Ayşecik, ben de onlarla geçirdiğim o güzel zamanları hatırlayarak mutlu oluyorum...

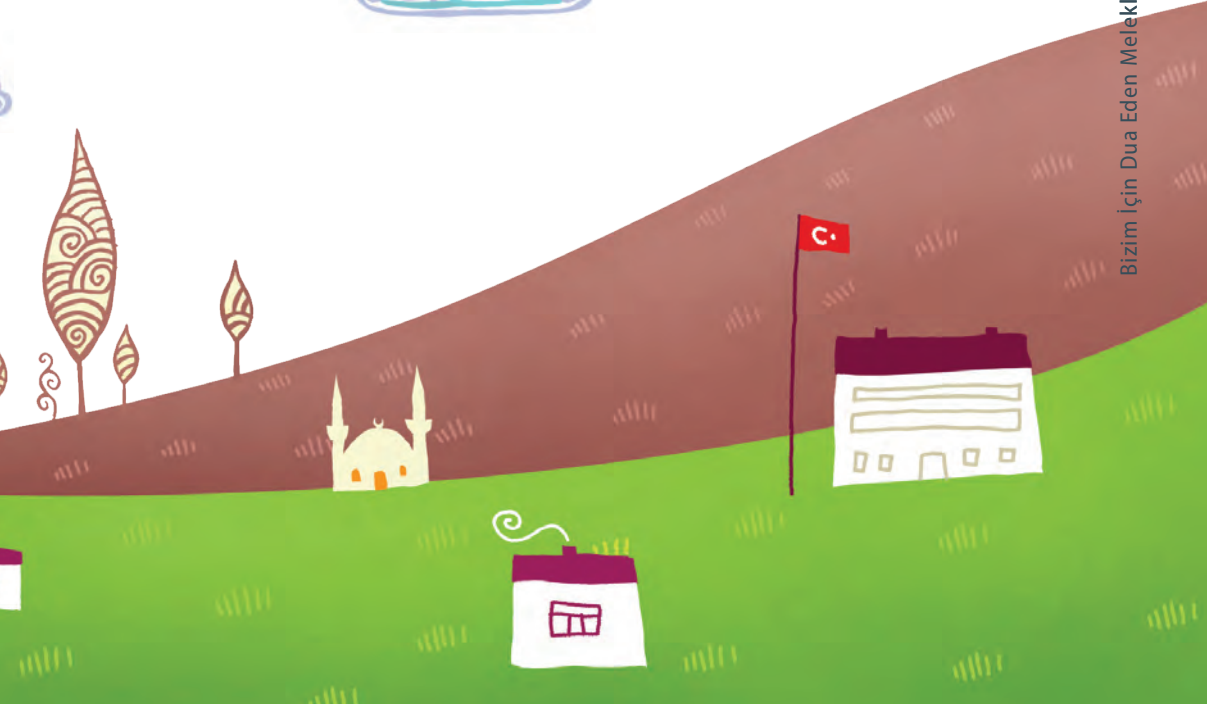

Hira anlatırken Ayşe de kendisini kaptırmış, dinliyordu. Omzuna dokunan bir elle irkildi. Etrafta kendisinden başka kimse olmadığını sanıyordu. Başını çevirdi, karşısındaki Fatma'ydı.

— Sen de mi geldin, diye sordu.

— Zaten buradaydım, kitabı okurken uyumuşsun. Senin uyduğunu görünce kitabı ben alıp okudum. Bu saatte daha fazla uyursan gece uyuyamazsın diye düşündüm, o yüzden uyandırdım seni.

Ayşe, gördüklerinin bir rüya olduğunu anlayınca çok şaşır-
dı. Ancak bir şeyden emindi. Rüyada gördükleri, uyumadan önce kitaptan okuduğu son bölüme çok benziyordu.

Kim Yapıyor?

Hayat bilgisi dersindeydiler. Konu, yağmur ve karın oluşmasıydı. Öğretmenleri tabiat olaylarının nasıl oluştuğuyla ilgili bir deney yaptırdı sınıfta. Evet, ısınan hava yükseliyor, yükselirken su buharını da yukarı taşıyor. Yukarıda soğuk havayla karşılaşınca yağmur oluşuyor. Yapılan deneyle bunu daha iyi anlamışlardı. Ancak Ayşe'nin kafasına bir soru takılmıştı. Öğretmenine sorup sormamakta tereddüt etti önce. Zehra öğretmen Ayşe'nin tedirgin bir şekilde baktığını fark etti:

- Sormak istediğin bir şey mi var Ayşeciğim?
- Şeyyy, öğretmenim...
- Söyle Ayşeciğim, seni dinliyorum...
- Öğretmenim ben dün meleklerle ilgili bir kitap okudum.
- Çok güzel Ayşe. Bir sonraki dersimiz Türkçe. İstersen o zaman okuduğun kitabı bize anlatabilirsin.
- Anlatırım öğretmenim, ama bunun için söylememiştim.
- Ne için söyledin Ayşe?
- Öğretmenim, derste yağmurun nasıl yağdığını işledik. Deneyler de yaparak iyice anladık, ama benim kafam biraz karıştı.
- Kafanı karıştıran şey nedir Ayşe?

— Okuduğum kitapta dört büyük melekten biri olan Mikail'in tabiat olaylarını düzenlediği yazıyordu. Yağmurun ve karın yağışı, rüzgârın esmesi gibi...

— Evet Ayşeciğim, okudukların ve şimdi söylediklerin çok doğru. Bütün bu tabiat olaylarını melek Mikail yönetir. Ancak az önce derste öğrendiklerimiz de doğru. Bu konuda bir fikri olan var mı çocuklar, diye bütün sınıfa sordu Zehra öğretmen. Böylece dağılan dikkatleri de toplamayı başardı.

Zehra öğretmen her zaman böyleydi. Öğrencileri soru sormaya yöreklendirirdi. Sordukları soruları cevapsız bırakmazdı. Ayşe'nin sorduğu sorudan da çok memnun olmuştu. Çünkü bu soru sayesinde Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi dersinde anlatacağı konu kendiliğinden açılmış oldu.

Birazdan sınıfta öyle bir tartışma başladı ki görmeliydiniz. Zehra öğretmen bütün çocukları dikkatlice dinliyordu. Hiç birine doğru ya da yanlış demiyordu.

Her söylenen tahtaya yazılmıştı. Çocuklara biraz düşünmelerini söyledi. Biraz sonra tahtaya yazılanlar arasından yanlış olduğunu düşündüklerini silmeye başladılar. Tahtada en son şu sözler kaldı:

Tabiatla bazı kanunlar vardır. Yağmur, kar, rüzgâr gibi tabiat olayları bu kanunlar tarafından meydana gelir. Tabiat kanunlarını yaratan Allah'tır. Mikail'in görevi bu kanunları yönetmektir. Dünyanın her yerindeki bu tabiat olaylarını yönetebilmesi için de Mikail'in emrinde pek çok melek vardır. Onlar da dünyanın dört bir yanına dağılmışlardır. Bu çok güçlü meleğin her sözünü anında yerine getirirler. Onlara bu gücü veren de Yüce Yaratıcımızdır.

Melekleri Seviyorum

Ayşe, her konu üzerinde uzun uzun düşünür, her olayın sebebini öğrenmeye çok özel bir merak duyardı. Bahçelerinde ölü bir serçe bulduğunda da çok üzüldü. O minicik beden cansız bir şekilde yerde yatıyordu. Gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. Bu güzel kuş, yaşasa daha iyi olmaz mıydı, diye düşündü. Can alan meleğe içten içe kızdı. Geçen yıl yaz tatilinde dedesinin öldüğünü hatırladı birden. Ne çok severdi dedesini. Sadece kendisi mi? Bütün tanıyanları onu çok severdi. Mahallenin tonton dedesiydi o. Cebinde hep çocuklara dağıtmak için bir şeyler bulunurdu. Nerede bir çocuk görse hemen sever, başını okşardı. Çocuklar da bunun arkasından bir şekerleme ya da başka güzel bir şey geleceğini bilirdi. Cebinde bir şey kalmadıysa da hemen güzel bir masal anlatıverirdi onlara. Sadece çocuklara değil, yardımını, sevgisini. Mahalleye yolu düşenler onun misafiri olurdu. Evlerinde Tanrı misafiri için her zaman biraz yemek ayırırdı sofraya oturmadan önce. Yardıma ihtiyacı olan onun kapısını çalardı. Anlaşmazlığa düşenler onu aralarında hakem kabul ederdi. Herkes çok severdi Ayşe'nin tonton dedesini.

Ne var ki güzel bir bahar günü dedesi öldü. “Hiç acı çekmeden, çok güzel öldü.” dediler. Sabah namazı için kalkmış, abdestini almış, namazını kılmış ve seccadenin üzerinde ruhunu teslim etmiş. Ölümlerinde Ayşe'nin annesi yanındaymış, o anlatmıştı bunları. Müminlerin, iyi insanların canını çok güzel almış ölüm meleği. Can emanetini alıp Allah'a götürürmüş. O zaman böyle konuşmuştu komşu teyzeler.

Şimdiyse küçücük bir kuş ellerinin arasındaydı. Cansızdı. Üzüntüsü ve ölüm meleğine kızgınlığı üzerine aklına gelmişti zaten dedesinin ölümü. Yine düşüncelere daldı. Kendisine meyve suyu getiren annesini bile fark etmedi. O şimdi ölüm meleğini düşünüyordu, Azrail'i. Annesi de onu sevmiyor olmalıydı. Çünkü annesinin babasını ve annesini almıştı elinden.

— Sen de sevmiyorsun değil mi Azrail'i, dedi. Annesi hemen cevap vermedi. Kızının saçını şefkatle okşadı, meyve suyunu verdi. Sonra:

— O sadece görevini yapıyor, dedi. Sonra kızını düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Ayşe, gözü ölü kuşa olarak düşünmeye başladı: Annesi haklıydı. Herkesin bazı görevleri vardır. Bütün insanların görevi, Allah'ın istediği gibi iyi bir insan olmaktır. Dedemin görevi de Allah'ın istediği gibi yaşamaktır. O görevini elinden geldiğince yerine getirdi. Azrail'in görevi

de bizde emanet olan canı sahibine, yani Allah'a geri götürmektir. İşte onun için Azrail görevini yaptı ve dedem öldü. Ama Allah'ın dilediği zamanda. Ne bir dakika önce, ne de bir dakika sonra. Çünkü bütün melekler gibi Azrail de sadece Allah'ın emirlerini yerine getirir.

Azrail'e kızmakta haksız olduğuna karar vermişti. Ancak bu, dedesine olan özlemini hiç de gidermiyordu. Her geçen gün onu daha da arar olmuştu. Onun için Allah'a dua etti.

Annesinin getirdiği nefis limonatayı yudumlarken düşünmeye devam etti: Herkesin bir görevi vardır. Melek Azrail'in görevi canları almak. Diğer büyük melek İsrail'in görevi de kıyamet gününün geldiğini herkese duyurmak. Ayşe bunu da babasının hediye ettiği o kitap okumuştur. Dünyanın sonu geldiğinde Yüce Allah bunu İsrail'e bildirecek. İsrail de "sur" denen bir boruya üfleyecek. İsrail bu boruya üfleyince çok kuvvetli ve korkunç bir ses duyulacak. Bu sesi duyan bütün canlılar ölecek. Ayrıca bu sesle birlikte her şey yerle bir olacak, canlı hiçbir şey kalmayacak. Yer, gök birbirine karışacak. Bunları düşünürken kafasına pat diye bir şey düştü. Ayşe neye uğradığını şaşırıldı. Eyvah, galiba kıyamet kopuyor, dedi. Korku ve acı içerisinde bağırma-ya başladı. Az sonra kafasına düşen şey kucağında idi. Altında oturduğu elma ağacından düşen bir elmaydı bu. Elma kurtlarının yediği bu elma dalında daha fazla duramamıştı. Önce Ayşe'nin kafasına, oradan da kucağına düşmüştü. Bu

sırada bahçede çiçeklerle uğraşan babası da koşarak geldi. Ayşe'ye ne olduğunu merak ediyordu.

— Ne oldu yavrum, niye bu kadar bağırdın?

Ayşe boş yere korktuğu için biraz utanıyordu.

— Hiiiç, dedi.

— Hiç olur mu yavrum? Öyle bir bağırdın ki sana bir şey oldu zannettim.

— Ben de öyle zannettim babacığım. Başıma pat diye bir şey düştü. Önce ne olduğunu anlayamadım. Kıyamet kopuyor zannettim.

Babası elinde olmadan gülmeye başladı. Biraz sonra kendisini topladı, güldüğü için Ayşe'den özür diledi:

— Ayşeciğim, bunun için korkmana gerek yok. Sebebini ben sana söylemeyeceğim. Lütfen bunu sana hediye ettiğim o kitaptan oku.

Ayşe zaten o kitabı okumuştı, daha doğrusu okuyordu, bu konuyu okurken düşüncelere dalmıştı. Kıyamet koptuğu zaman biz ne yaparız, diye düşünmüş, korkmuştu. Bu merak ve korkuyla kitabı okumaya kaldığı yerden devam etti. İyi ki devam etmiş. Çünkü kitapta kıyametin dehşetini Allah'a gerçekten inananların görmeyeceği yazıyordu. Çünkü Allah, kendisine gerçekten inananların canlarını kıyamet kopmadan önce alacaktı. O korkunç anları görmeyeceği için sevindi. Çünkü ben, Allah'a gerçekten inanıyorum, diye düşündü. Üstelik de kıyametin ne zaman kopacağını Allah'tan başka kimse bilemezmiş. İsrail bile bilemezmiş.

Başına düşen kurtlu elmayı eline aldı. Beni nasıl da korkuttun, seni yaramaz. Kurtlusun diye seni yemeyeceğimi zan-

netme. Şimdi seni güzelce yıkayacağım, kurtlu yerlerini atıp afiyetle yiyeceğim, dedi.

Sonra her şeyi bir görevle yaratan Rabbim, seni de biz yiyip büyüyelim, sağlıklı olalım diye yaratmış. İyi ki bizleri düşünen ve koruyup gözetten bir yaratıcımız var, diye içinden geçirdi. Neşe içinde, çiçeklerle uğraşan babasına yardım etmeye koştu.

Sevgili çocuklar, siz de bir evlât, bir öğrenci, bir arkadaş, bir kardeş ve Allah'ın kulu olarak yani bir insan olarak görevlerinizi yazar mısınız?

Arkadaşlar, aşağıda görevleri anlatılan meleklerin isimlerini boş bırakılan yerlere yazın. Yazdığınız melek isimlerinin ilk harflerini doğru sıraladığınızda biz Müslümanların ibadet mekanı olan kelimeyi bulacaksınız.

Kelime Oynu

Tabiat olaylarını düzenler.

Yağmur ve karın yağışını o düzenler.

Dört büyük melekten biridir.

.....

Dünyanın sonu geldiğini Yüce Allah ona bildirir.

Kıyamet gününün geldiğini herkese duyurur.

Kıyamet günü sura üfler.

.....

Vahiy meleğidir.

Görevi Allah'ın emirlerini peygamberlere iletmektir.

Peygamberimize Kur'an- ı Kerim'i o getirmiştir.

.....

Can alan melektir.

Sadece Allah'ın emrettiği kimselerin canını alır.

Bir ismi de ölüm meleğidir.

.....

Bu diziden yayınlanmış diğer kitaplar...

